

mangfoldige Tilfælde vil det sikkert være langt under 50 pCt. af det Kontingent, vedkommende Medlem selv betaler. Jeg synes, der burde være en vis Lighed i Tingene. Jeg under Landkasserne alt muligt, jeg vil være med til at yde dem meget betydelige Tilskud, og jeg gør det meget gerne; men jeg hævder, at der bør være en vis Retfærdighed i Tingene, og at man ikke skal favoriseres med Tilskud paa 100 à 125 pCt., fordi man tilfældigvis bor i Smørumovre, men maa nøjes med 35—40 pCt., fordi man tilfældigvis bor i København. Hvis man ikke vil gaa den Vej, vi Socialdemokrater foreslaar med Hensyn til Sygeplejens Ordning, synes jeg, at man overfor de kronisk syge bør paalægge Sygekasserne at optage alle kronisk syge, og saa synes jeg, at Statskassen maa refundere Sygekassen de Udgifter, den har af de kronisk syge, foranlediget ved den kroniske Sygdom, de lider af. Paa den Vis vil der være Mulighed for at føre Kontrollen, Mulighed for at have Administrationen i Orden, hvis man giver Medlemmerne Understøttelse, Sygehushold, Medicin o. s. v. for de Sygdomme, de lider af ved Optagelsen, og som de faar Tilbagefald til under deres Medlemsskab, men de Udgifter, som flyder deraf, hviler paa Statskassen som den, der naturligt maa have Omsorgen, navnlig for de daarligst stillede i Samfundet. I øvrigt synes jeg, hvis jeg maa sige det, at den højtærede Minister i Stedet for det urimelige eller umulige Forslag, som findes i § 7, burde have taget noget mere Hensyn til Udvalgets Forslag om en Ændring af Fattiglovens § 63 — trods sin Sammen sætning stillede Udvalget paa dette Omraade et Forslag, som jeg synes, der var adskillig mere Mening i end det, der foreligger fra den højtærede Regering — og til Forslaget om Statsstøtte til kronisk syges Behandling paa Sygehuse. Men begge disse Forslag, som Udvalget har indstillet til den højtærede Minister, har Ministeren intet Hensyn taget til. Kun paa de Punkter, hvor det er faldet i Traad med Højres Ønske, ser man, at Ministeren har taget Hensyn til Udvalget og endda forværret det af Udvalget i saa Henseende foreslaaede.

Endelig skal jeg nævne, at Lovforslaget gaar ganske udenom det brændende Lægespørgsmaal. I alle de Forhandlinger, der tidligere har været ført om Sygekassensagen, har det stadig været fremdraget med Hensyn til de Krav, som er rejste fra Sygekassernes Side, at der under en eller anden

Form maatte ske en Løsning af Lægespørgsmaalet. Sygekasserne arbejder jo under en vis Usikkerhed, saaledes som Forholdene er. Som jeg før paaviste, har Lægerne faaet deres Honorarer fra Sygekasserne ganske betydeligt forhøjet i de svundne Aar — jeg misunder dem aldeles ikke disse Honorarer, som jeg ogsaa før sagde —, men for en Institution som Sygekasserne med det Omfang og med den Betydning, de har, maa der være en vis Tryghed til Stede, man kan ikke være tjent med, at der fra Dag til Dag saa i det ene og saa i det andet Hjørne af Landet stilles Krav om forhøjede Lægehonorarer overfor Institutioner som Sygekasserne, uden at man har nogen som helst Adgang til at faa disse Krav bedømt paa lignende Maade, som man jo for Eksempel overfor Arbejderne stadig er i Stand til at finde Veje, ved Hjælp af hvilke man kan behandle og bedømme de Krav, Arbejderne stiller. Staten bør sikkert ved Loven i nogen Maade værges Sygekasserne, og da Lovforslaget i sin § 19 paalægger Sygekasserne Pligt til at sørge for Lægehjælp til Medlemmerne, maa Staten vistnok ogsaa i den samme Lov ansætte, hvad der skal betales, hvad der højst kan betales, eller Staten bør, hvad der vilde være det eneste naturlige, overtage Ansættelsen af Lægerne og Betalingen af Lægerne for Sygekasserne. I Lovforslagets § 28 er der gjort et Tilløb til at løse Lægespørgsmaalet. Der foreslaas oprettet et Raad, som skal behandle Tvistigheder mellem Sygekasserne og Lægerne, men naar man saa har læst de mange Linier til Ende, staar der: „Raadets Kendelse, der ikke er bindende for Parterne, offentliggøres af Indenrigsministeren.“ Altsaa, om et Raad, der kan sidde og bedømme Tvistighederne, forhandle om Sagerne og sluttelig afgive Kendelse, om det siger man til sidst: Dets Kendelse er ikke bindende. Jeg tror, den højtærede Minister kunde have godt af at læse Loven om den faste Voldgiftsret, der kunde han maaske faa et Forbillede, naar han ser, hvorledes man der har ment at kunne stille sig, naar der afgives Voldgiftskendelser, thi der var vist Grund til at gaa frem paa en noget lignende Maade, naar det drejer sig om Voldgiftskendelser i Tvistigheder mellem Sygekasser og Læger.

Jeg skal nu blot dvæle ved et Par Enkeltheder udover dem, jeg allerede har nævnt. I Lovforslagets § 25 tales der om, at for et Medlems Sygdom, der hidrører fra Ulykkestilfælde, betales der ikke noget af Sygekassen, der tilkommer ham ikke Pengehjælp af Sygekassen fra det Tidspunkt, da Understøttelsen i Anledning af Ulykkes-